

Sygn. akt: I 1 C 1579/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: sekr. sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2015 r. w Gdyni

sprawy z powództwa Gmina M. G. - Zarząd (...) w G.

przeciwko D. von M.

o zapłatę

I Oddała powództwo w całości;

II Ustala koszty postępowania na kwotę 107,00 / sto siedem / złotych, w tym 60,00 / sześćdziesiąt / złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III Ustalonymi w pkt II kosztami obciąża powoda i zasądza od powoda Gminy M. G. - Zarządu (...) w G. na rzecz pozwanego D. von M. kwotę 60 / sześćdziesiąt / złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

UZASADNIENIE

Powód Gmina M. G. - Zarząd (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. M. kwoty 112,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 lipca 2003 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany dokonał przejazdu pojazdem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, w związku z czym zobowiązany był zapłacić opłatę dodatkową w kwocie 100 zł. Powód nadto wskazał, że pozwany nie uiścił opłaty dobrowolnie w związku z czym powstały koszty dodatkowe, związane z kosztami pocztowymi wysłanego upomnienia, co razem stanowi kwotę 112 zł.

(pozew - k. 2-3v.)

Nakazem zapłaty z dnia 4 lipca 2012 r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 7538/04, Sąd Rejonowy w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz zapłaty - k. 7)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, którym zaskarżył wydany nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zarzucił, że roszczenie jest przedawnione oraz w zakresie kwoty 12 zł niewykazane.

(sprzeciw - k. 15-16)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29.4. 2003 r. w trolejbusie linii nr 23, należącym do Zarządu (...) w G., kontroler numer 53 sporządził raport opisowy kontrolera biletów o numerze (...). Jako osobę podróżującą bez ważnego biletu wskazano D. M. zamieszkałego w G. przy ulicy (...). Raport sporządzony został na podstawie dowodu osobistego o numerze i serii (...). Na raporcie wskazana została wysokość opłaty dodatkowej w kwocie 100,00 zł oraz przewoźne w kwocie 3 zł. Odbiór dokumentu opłaty dodatkowej został potwierdzony nieczytelnym podpisem.

Zaznaczono też, że wezwanie wysłano, jednakże brak dowodu nadania i doręczenia w/w D. von M.

okoliczność bezsporna, a nadto raport opisowy kontrolera biletów - k. 4-4v

D. M., D. von M. nie mieszkał nigdy przy ul. (...), był tam jedynie zameldowany

zeznania świadków A. von M. k. 39-40, A. von M. k. 40, zeznania pozwanego k. 40-41

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie w/w dowodu z dokumentu przedłożonego przez stronę powodową w toku postępowania oraz zeznaniach świadków A. i A. von M. oraz pozwanego D. von M., którym dał wiarę w całości, albowiem są wzajemnie spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że w dniu 29.4. 2003 r. kontroler Zarządu (...) w G. sporządził raport opisowy kontrolera biletów o numerze (...), w którym jako osobę podróżującą bez ważnego biletu wskazał D. M.. Kwestią sporną było to, czy osobą, która potwierdziła własnoręcznym podpisem odbiór opłaty dodatkowej był pozwany. W konsekwencji spornym było czy osobą odbywającą w dniu 29 .4. 2003 r. podróż bez ważnego biletu środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda rzeczywiście był pozwany D. von M..

Podstawę faktyczną roszczenia powoda stanowiła okoliczność przejazdu przez pozwanego środkami komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Fakt ten stwierdzony został przez powoda w oparciu o raport opisowy kontrolera biletów o numerze (...) sporządzony na podstawie dowodu osobistego o numerze i serii (...) i - jak należy przypuszczać - ustnego oświadczenia osoby dokonującej przejazdu. Pozwany nie zakwestionował aby to on złożył podpis potwierdzający odbiór opłaty dodatkowej, a w konsekwencji aby to on w dniu 29.4 . 2003 r. odbywał podróż bez ważnego biletu.

Podniósł jednak zarzut przedawnienia roszczenia i niedoręczenia mu wezwania oraz nakazu zapłaty.

Powyższe zarzuty pozwanego nie kwestionują wiarygodności dokumentu prywatnego, jakim jest raport kontrolera, który stanowi jedyny powołany przez powoda dowód świadczący o przejeździe pozwanego bez ważnego biletu.

Należy wskazać, że raport, na który powód się powoływał, stanowi, jako dokument prywatny, zgodnie z art. 245 k.p.c. dowód tego, że kontroler sporządził ten raport o treści załączonej do pozwu w niniejszej sprawie. Raport sporządzony przez kontrolera jest niewątpliwie dokumentem prywatnym pochodzącym od powoda, którego wiarygodności pozwany nie kwestionował. Zgodnie zatem z treścią art. 253 k.p.c. to powód - jako strona, która chce skorzystać z przedmiotowego dokumentu - powinien udowodnić jego prawdziwość (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 maja 2009 roku w sprawie o sygn. V CSK 439/08, LEX nr 518121),co uczynił, tym bardziej, że pozwany nie zaprzeczał .

Strona powodowa nie przedstawiła żadnego innego dowodu wskazującego na dokonanie przez pozwanego przejazdu bez biletu, poza owym raportem. Uznać zatem należało, że powód udowodnił , że pozwany zawarł z nim umowę przewozu, t.j. że w dniu 29.4.2003 r. jechał trolejbusem wskazanym w raporcie opisowym i złożył własnoręczny podpis potwierdzający odbiór opłaty dodatkowej.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, że nigdy nie mieszkał pod adresem wskazanym przez powoda w pozwie, należy wskazać, iż powód nie udowodnił faktu otrzymania przez pozwanego wezwania wysłanego mu w dniu 25.6.2003r.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa.

Należy wskazać, że strona powodowa nie przedstawiła żadnego innego dowodu na potwierdzenie doręczenia pozwanemu wezwania z dnia 25.6.2003r poza owym protokołem kontroli.

Należy zauważyć, że ciężar dowodu spoczywał na powodzie i to powód winien wykazać, że w dniu 25 czerwca 2003r wysłał pozwanemu wezwanie.

Wezwanie do zapłaty stanowi specyficzną instytucję prawa przewozowego, regulującą w sposób sformalizowany dochodzenie roszczeń pieniężnych przez przewoźnika. Za wezwanie do zapłaty można traktować skierowane do podmiotu zobowiązanego żądanie spełnienia obowiązku płatności, wynikającego z umowy przewozu. Trzeba przy tym zauważyć, że dochowanie tego aktu wyrażające się w bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty warunkuje skuteczność dochodzenia roszczeń przewozowych.

Ponadto należy zauważyć, że powód w żaden sposób nie wykazał, aby rzeczywiście poniósł jakiegokolwiek koszty dodatkowe (koszty pocztowe) i w jakiej wysokości. Nadto należy wskazać, iż Sądowi z urzędu wiadomo, że koszt nadania przesyłki poleconej jest niższy niż kwota 12 zł, którą to powód doliczył z tego tytułu do opłaty w kwocie 100 zł, uzasadniając, że kwota 12 zł należy się z tytułu dodatkowych kosztów.

Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów, czego powód nie uczynił. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Pozwany podniósł też zarzut przedawnienia roszczenia powoda powołując się na art. 778 kc/ Roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany./

Ustawa prawo przewozowe w art. 77. 1. Stanowi, że : "Z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.", a dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś - po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty/ Art. 75. 1. Tej ustawy/.

Skoro nie można ustalić, czy wysłano wezwanie do zapłaty pozwanemu, należy analizować kwestie przedawnienia w odniesieniu do dnia wykonania przewozu, tj. dnia 29.4.2003r- termin roczny to do 29.4.2004r, po 30 .4 2004r roszczenie się przedawniło, a pozew złożono w dniu 28.5.2004r, po upływie terminu rocznego wynikającego z art. 778 kc.

W tym stanie sprawy Sąd na mocy art. 778 kc oraz 6 k.c. a contrario oddalił powództwo jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wyniki procesu. Powód przegrał niniejsze postępowanie w całości, a zatem Sąd w pkt II wyroku obciążył go powstałymi kosztami postępowania, uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.